

Isten terve és célja.

Egész hívő életünk mindennapos, és egyik legfontosabb eleme, hogy kapcsolatba kerüljünk az Úrral. De sokszor úgy érezzük ez nehéz, nem találjuk az Urat és nincs meg a megfelelő kapcsolat vele.

Ezért két kérdést kell feltennünk magunknak:

1. Mi Isten terve, és mi az Ő célja?

Az első kérdés megválaszolásához előbb olvassuk el Pál szavait:

...megmondjad némelyeknek, ne tanítsanak más tudományt, Se mesékkel és végehossza nélküli való nemzetségi táblázatokkal ne foglalkozzanak, a melyek inkább versengéseket támasztanak, mint Istenben való épülést a hit által. A parancsolatnak vége pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és igaz hitből való szeretet: Melyektől némelyek eltévelyedvén, hiábavaló beszédre hajlottak: Kik törvénytánítók akarnak lenni... (1 Tim. 1,3-7)

Ebben a szövegrészben két fontos kifejezést találunk: „Istenben való épülés” és „eltévelyedvén”. Pál arra utal, hogy ne foglalkozunk semmivel, ami nem Istenben való épülésünket, megerősödésünket szolgálja. Fel is sorolja ennek ismérveit: tiszta szív, jó lelkiismeret, és a képmutatás nélkül, hitből való szeretet. Utána kitér arra, hogy mi a következménye, ha valaki ettől eltévelyedik. Az eltévelyedik szó az eredeti görög szövegben így hangzik: asztokheó, aminek elsődleges fordítása: eltéveszti a célt.

Tehát Isten célja: benne való megerősödés, épülés, és semmi más. Aki ettől eltér, az eltéveszti a célt, Isten tervét és célját. Minden más, legyen az szellemi ajándék és a vele járó feladat, amit Isten ránk bíz, akár gyógyítás, evangelizálás, vagy bármi egyéb, csak plusz feladatok, hogy az Úr másokban is elkezdhesse és elvégezhesse terve és célja megvalósítását.

2. Mi a mi célunk?

A második kérdésnek nagy jelentősége van arra nézve, hogy kapcsolatba tudjak kerülni az Úrral. Az én tervem és céloim egyezik Isten tervével, céljával? Ennek állandó kérdésnek kell lennie számomra.

Ha nem egyezik, máris elvétettük a célt, eltévelyedtünk. De mi téríthet el egy hívő embert a céltől, aki tulajdonképpen Istennek él? Később látni fogjuk, hogy nem csak a rossz dolgok, hanem a jónak **tűnő** dolgok is.

Ha célunk egyezik Istenével, foglalkozhatunk a kérdéssel, hogyan tudunk személyes kapcsolatba kerülni vele.

Az első amit tudnom kell, kivel akarok kapcsolatba kerülni? Ahhoz, hogy erre megtaláljuk a választ tisztában kell lennünk „Isten anyagával”.

Az Isten lélek... (a helyes fordítás: szellem) (Ján. 4,24)

Ha Isten szellem, akkor foglalkoznunk kell azzal a kérdéssel is, hogy a szellem, mivel (az ember melyik részével) tud kapcsolatot létesíteni. A kérdés megértéséhez részletesen meg kell vizsgálnunk mind az embert, mind Istent.

Kezdjük Istennel: minden keresztény vallja a Szentháromságot, pontosabban a „három egy Istent”. Ezt világosan kifejezik Pál szavai:

Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, és az Istennek szeretete, és a Szent Léleknek (Szellemnek) közössége mindnyájatokkal. (2 Kor. 13,13)

A legfontosabb kérdés, hogyan lesz egy Istenből három? Vagyis: egy Isten, vagy három? A válasz: egy Isten, aki három különböző személyben fejeződik ki. Mózes könyvében az eredeti szövegben van egy nyelvtani furcsaság, amit soha senki nem „javított ki”, sőt a legtöbb fordításban is megjelent:

És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra...Teremté tehát az Isten az embert az ő képére... (1 Móz. 1,26-27)

Ugyanabban a versben Isten szerepel első szám egyes személyben („monda Isten”) és többes szám első személyben is („Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra”), majd a következő versben ismét első szám egyes személyben („Teremté tehát az Isten”). Már a Szentírás elején világosan megnyilvánul, hogy egy Isten, aki többesszámban beszél magáról, mert három személyben fejeződik ki.

Miért három személy? Ennek a magyarázata maga Isten terve, célja.

Hogyan valósul meg Istenben való épülésünk, megerősítésünk?

De ha Annak a Lelke (Szelleme) lakik bennetek, a ki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, a ki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő ti bennetek lakozó Lelke (Szelleme) által. (Róm. 8,11)

Pál szerint Isten Szellemének bennünk kell laknia. Ez azonban nem rajtunk múlik, az Ige szerint: Isten maga valósítja ezt meg, Ő munkálkodik bennünk.

Mert az Isten, a ki szólt: setétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való. (2 Kor. 4,6-7) Isten cselekszi ezt, bennünk cserépedényekben. Ez a találó példa nagyon pontosan kifejezi, hogy az edény csupán a hordozója a tartalomnak, a lényegnek, semmilyen hatással nincs arra nézve, hogy mit tárolnak benne. Sőt, maga az edény haszontalan a belé helyezett tartalom nélkül. Ez a feladatunk, ezt a funkciót kell ellátnunk. Isten világosságát, dicsőségét hordoznunk és visszatükröznünk, bármerre járunk, bármit teszünk. Ha ezt a feladatunkat nem látjuk el, nem leszünk boldogok. Az Ő

dicsőségének kell nyilvánvalónak lennie bennünk. Ha ez nem valósul meg, akkor nincs értelme létezésünknek. Nem számít kor, pozíció, műveltség, ezek mind hiábavalóságok lesznek életünkben, Isten dicsősége nélkül.

De hogyan lakhatna Isten bennünk, ha csak egy személy lenne, Isten az Atya?

Kié egyedül a halhatatlanság, a ki hozzáférhetetlen világosságban lakozik; a kit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat... (1 Tim. 6,16)

Isten, az Atya, elérhetetlen számunkra, a bűneset által megszakadt az emberekkel való közvetlen kapcsolat. Ezért Isten a Fiúban fejeződik ki, Ő általa hozta létre újra a kapcsolatot.

Mert Ő benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, (Kol. 2,9)

János evangéliuma szerint megjelent testben, látható és tapintható, személyes kapcsolatot teremtett Isten és ember között. Jézus által, Isten mennyei természete egybe szövődött az emberrel.

Ezt egy példával szeretném szemléltetni. Ha egy fehér zsebkendőt kék festékbe mártunk, a zsebkendő anyaga és tulajdonságai (pl. mérete, formája) megmaradnak, de a színe megváltozik. Ugyanígy, Jézus megtartotta Isteni lényét, természetét, de azáltal, hogy emberi formát öltött, ez egybeszővődött azzal.

Azonban Isten kapcsolata Jézus által az emberrel időben és térben korlátozott volt. Csak azok számára volt elérhető, akikkel találkozott földi tartózkodása során. Ezért Isten valami fantasztikusat készített az emberek számára: Az emberrel egybeszővődött Jézus Isten megdicsőülése után az Istenség harmadik személyében a Szent Szellem által adja át önmagát.

...Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé. (1 Kor. 15,45)

Itt az Úr Jézusról, mint utolsó Ádám van szó. Vagyis az Úr Jézus „megelevenítő szellem” lett a mi számunkra. Hogyan is történt ez pontosan?

És mikor ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nekik: Vegyetek Szent Lelket (Ján. 20,22)

Jézus Krisztus az Ő saját szellemét, vagyis Isten Szent Szellemét adta az embernek. A Szent Szellem az Úr Jézus mennybemenetele után már más, nem az aki előtte volt. Nem csak Isten mennyei természetéből áll, hanem az Úr Jézus győzelméből és az Ő emberi létezésének tapasztalatából is. Ezt fontos megértenünk, mert enélkül az emberi elem nélkül az Ő győzelme nem lenne valóságos a Sátán felett.

Tehát Isten tervének, céljának megvalósítása három szakaszból áll.

1. Isten, maga a szeretet – ő a Forrás, akitől minden származik.
2. Krisztus, a szeretet kifejeződése – ő a Kegyelem, aki által életet nyertünk.
3. Szent Szellem, a szeretetnek a kegyelemben történő átadása, aki eljuttatja az emberbe a Krisztusban kifejeződő szeretetet – ő a Közösség.

Három személy, akik egyek. Egy Isten.

Az Istenség harmadik személye a Szent Szellem bennünk (cserépedényekben) lakik. Ne feledjük, ez szorosan kapcsolódik Isten tervéhez, céljához.

Hogyan valósul ez meg?

Felele Jézus és monda neki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk. (Ján. 14,23)

Egy másik fordítás szerint: „szállást készítettünk magunknak nála”. Többes számban, mert a Szent Szellemben jutunk közösségre az Atyával és Krisztussal.

Ezt a közösséget Isten kétféle módon valósítja meg:

Az első, a feltámadás napi Szent Szellem.

...rájuk lehelle, és monda nekik: Vegyetek Szent Lelket. (Ján. 20,22)

Minden keresztyén részesül benne, mikor átadja a szívét az Úrnak. Az átadott szívben vesz Isten Szelleme lakozást, ezáltal válik valósággá Isten Igéje.

A második, a Pünkösdi napi Szent Szellem.

És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, a mint a Lélek adta nekik szólniok. (Csel. 2,3-4)

Azok a keresztyének részesülnek benne, akik nem csak átadták szívüket az Úrnak, hanem odaszánták magukat Istennek. Akik feltétel nélkül alávetik magukat Isten munkálkodásának és nem szabnak feltételeket Isten Szent Szellemeinek, hogy hogyan, mikor és mire használja őket. (Tapasztalatunk azt mutatja, hogy ez alól létezik néhány kivétel, amikor is a hívő lélek megtartása és épülése érdekében lép közösségre vele ezen a módon Isten Szelleme.)

Mindkettő mód nagyon fontos, ahhoz, hogy Isten elérje célját, szükségünk van mindkettőre.

Ezt ismét egy példával szeretném szemléltetni: A rendőr, miután felkelt felöltözik, majd reggelizik. A reggeli szemlélteti az erőt, amire szükségünk van, hogy elvégezzük a feladatunkat (feltámadás napi Szent Szellem), az egyenruha pedig a hatalmat, ami által jogot kapok ahhoz, hogy megtegyem a rám bízott feladatot (Pünkösdi napi Szent Szellem). Reggeli nélkül a rendőrnek nem lenne ereje, hogy elvégezze a feladatát, egyenruha nélkül pedig nem lenne hatalma, joga, hogy fellépjen.

Ezek után láthatjuk, hogy csak Isten Szent Szelleme van szükségünk, mert Isten teljessége lakozik benne. Az Atya a Forrás, Jézus Krisztus a Kegyelem, és maga a Szent Szellem a Közösség.

Isten Szent Szellemé lakozik bennünk, de hol? Melyik részünk a kapcsolat szerve?

Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? (1 Kor. 3,16)

Salamon temploma három részből állt:

1. Udvar, a tartózkodási hely – a testünk. (Testi érzékszerveinkkel nem érzékeljük Istent.)
2. Szenthely, a szolgálati hely – a lelkünk. (Lelkünk, mint énünk meghatározója, nem egyesülhet vele.)
3. Szentek Szentje, ahol Isten dicsősége tartózkodott, a frigyláda helye – a szellemünk. (Szent Szellem lakhelye. A Szellem csak szellemmel egyesülhet.)

A fent felsorolt hármast nem mi találtuk ki, Isten Igéje tanít minket:

Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére. (1 Thess. 5,23)

Az eredeti szövegben és számos külföldi fordításban is (pl.:Amerikan Standard Version, King James Version, Luther Biblia): test, lélek, szellem áll ebben a versben.

A test, lélek, szellem hármast egységének különálló funkcióit meg kell határoznunk, hogy megértsük az egész folyamatot. Ez úgy működik, mint egy kulcs. Ha nincs, nem tudok bemenni a házba, nem tudom élvezni azt, ami bent van.

Ha meg van a kulcs, ismerem a funkciókat, **meglátom, felismerem, és megtapasztalom**, hogy Krisztus bennem él és egy vagyok Vele!

1. Test

Nem beszélünk róla, valószínűleg mindenki számára világos, hogy a test a fizikai világgal való kapcsolattartásban játszik szerepet, nincs köze Istennel való közösségünkhöz. (Legalábbis a bűneset óta.)

2. Lélek

A tulajdonképpeni énünk, három részből áll:

- Értelmem
- Akarat
- Érzelem

Ezek határozzák meg valójában, hogy ki vagyok. (a gondolataim, hogy mit akarok, és az érzelmeim.)

Ha a lelkem szerint, vagy legalábbis egyik összetevője szerint cselekszem, akkor az énem irányít.

Mit ír az Ige a lelkünkről?

- Meg kell tagadnunk.

...Ha valaki jőni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem. Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért? (Mát. 16,24-26)

- Meg kell tisztítanunk.

Lelketeket az igazság iránt való engedelmségben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által (1 Pét. 1,22)

- Át kell formálódnia. (Erről később bővebben lesz szó.)

A lelkünk az, amit az emberek látnak, ezért tükröznie kell az Urat, hogy Isten célja beteljesedjen, hogy Isten dicsősége nyilvánvaló legyen.

3. Szellem

Isten Szelemét befogadó szerv, a kapcsolattartás, a közösség helye. Nehéz meghatározni és leírni, sokan összekeverik a lélekkel. Szintén három részből áll:

- Lelkiismeret. Mindenkinek ismerős, Istenben nem hívő emberek számára is. Megkülönbözteti a helyest a helytelenről, szükség esetén elmarasztal. A Szentírás szerint Isten törvénye a szívünkbe van írva. (Jer. 31,33)
- Közösség. Istennel való bensőséges kapcsolat itt zajlik, csak az újjászületett hívők számára létezik, miután szellemük megelevenedett Krisztus befogadása által.
- Intuíció. Jelentése: közvetlen érzékelés vagy tudás, független az értelemről és ismeretről. A legnehezebben megfogható része szellemünknek. Ezen keresztül tudja legnyilvánvalóbban kijelenteni magát bennünk Isten. Valószínűleg minden átadott hívő ismeri azt, amikor egy adott dolog ismerete, tudása nélkül a benne levő gondolat vagy érzés felől biztos, hogy Isten vezetése.

Természetesen mind a lélek, mind a szellem részeinek létezéséről és funkciójáról idézhetnénk számos igehelyet, de írásunk terjedelmére való tekintettel nem tesszük.

A fentiek ismeretében könnyű eldöntenünk, hogy hogyan kell Istennek szolgálnunk: nyilván nem testben, sem lélekben (ott meg kell nyilvánulnia Istennek), hanem ahogy az Ige is írja, szellemben.

Mert bizonyosságom nékem az Isten, kinek lelkem szerint szolgállok... (Róm. 1,9)

Eredeti szövegben: „szellememben szolgállok”. Így egyesülök vele, egy szellem leszek vele.

A ki pedig az Úrral egyesül, egy lélek (szellem) ő vele. (1 Kor. 6,17)

Tehát a fentiek alapján szellemünk egy Istennel, de testünk a Sátán támadási felülete. Érzékszerveinken keresztül próbál behatolni lényünkbe és a kívánságot elültetni szívünkben.

Senki se mondja, mikor kísértetik: Az Istentől kísértetem: mert az Isten gonossággal nem kísérhető, ő maga pedig senkit sem kísért. Hanem mindenki kísértetik, a mikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. Azután a kívánság megfogván, bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutván halált nemz. (Jak. 1,13-15)

Isten belülről az ember szelleméből indulva, kifelé haladva szenteli meg az embert, a Sátán kívülről befelé haladva támad, a testen át. Középen, a lelkünk a harctér.

Ezért szellemünk az, ahol szolgálunk kell Istent, az ő Szellemére hagyatkozva, vele egyé válva.

Maradatok én bennem és én is ti bennetek. Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. (Ján. 15,4-5)

Hogyan válhatok vele egyé? Leginkább, ha a közösséget ápolom az ima által és a Bibliaolvasás által. Ha hallgatok a lelkiismeretemre és engedek a Szent Szellem intésének, akaratának.

Nincs másra szükségünk: Krisztus teljes gazdagsága áll rendelkezésünkre.

Azonban szót kell ejtenünk, néhány, a szellemben való szolgálatot akadályozó tényezőről.

1. Jóság

A leggyakoribb formája, mikor saját lelkünkben szolgálunk! Értelmünk arra készlet, hogy jónak, jóságosnak kell lennünk, hiszen ezt várja tőlünk Isten, ez áll az igében. Azonban ha ez nem Krisztus megváltó munkájának következménye, hanem saját erőlködésünk, nem lesz valódi eredmény, újra és újra elesünk, s a végén elkeseredünk és az ördög közel visz minket ahhoz a ponthoz, hogy feladjuk.

2. Tanok

Bármilyen tan csak eszköz a megismeréshez, Krisztus megismeréséhez. De nem a tanok és az ismeret a cél. A cél az élő Krisztus. Ő a középpont, hozzá kell eljutnunk!

Ha egy tan a középpontba kerül, vagy túlzott figyelem terelődik rá, elfordít a céltől, az élő Krisztustól. Általában inkább megosztják a közösséget mint előrébb vinnék.

Az Írás és a tanok ismerete nem azonos az Úr Jézus személyes ismeretével, kapcsolatával, csak eszköz a hozzá vezető úton..

3. Ajándékok

Az ajándékok szintén csak eszközök Krisztus kifejeződéséhez, munkájához. Nem mércéje a hívő ember szellemi szolgálatának. Ábrahám drága ajándékokkal halmozta el Rebekát, mikor elküldte szolgáját, hogy feleséget hozzon Izsáknak. Ezek az ajándékokon keresztül fejezte ki szándékát és gazdagságát! Rebeka ezeken keresztül ismerte meg az ő apósát (az Atya előképe) és Izsákot (Krisztus előképe). Ezek az ajándékok voltak a biztosítékok számára Ábrahám és Izsák szándékát illetően. De miután egyé vált szerelmével, az ajándékok már semmit sem jelentettek számára, melyek csak eszközök voltak a megismeréshez. Utána már csak Izsák érdekelte, nem az ajándékokkal foglalkozott!

Az újjászületett hívők számára szükségesek az ajándékok, de nem szabad túl nagy jelentőséget tulajdonítani nekik. Pál azt írja a Korinthusiaknak:

Úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtek... (1 Kor. 1,7)

A korinthuszi gyülekezetben minden szellemi ajándék működött, mégis azt mondja nekik:

Én sem szólhattam néktek, atyámfiak, mint lelkieknek, hanem mint testieknek, mint a Krisztusban kisedeknek. (1 Kor. 3,1)

Testiek, Krisztusban kisedetek! Itt láthatjuk, mennyire nem az ajándék a mércéje, szellemi szolgálatunknak!

Tisztában kell lennünk vele, hogy az ajándékok működése a Szent Szelem munkája. Nem én választom ki, hogy milyen szellemi ajándék által nyilvánul meg bennem. Azért hívják ajándéknak, mert kapom és nem választom! Az egyetlen célja, hogy az Ő dicsősége nyilvánvaló legyen.

Végül Pál kihangsúlyozza, hogy ő Krisztust hirdette, nem az ajándékokat!

Mi pedig Krisztust prédikáljuk... (1 Kor. 1,23)

Ahogy korábban említettem, lelkünknek át kell formálódnia. Az Ige szerint az ehhez vezető út az énem megtagadása, megtisztítása. Ezáltal készítek lakóhelyet a Szent Szellem számára a szívemben, és így válhatok vele egyé.

Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől. (2 Kor. 3,18)

Kettéhasadt a kárpit, megnyílt az út a szentély felé. A szellemünkben élő Krisztust „fedetlen arccal szemlélhetjük”! Ennek eredménye pedig, hogy „ugyanazon ábrázatra elváltozunk”. (Eredeti szöveg szerint: „az Ő hasonlatosságára átváltozunk”).

Isten terve, célja: hogy „ugyanazon ábrázatra elváltozunk”. Ezt a folyamatot nevezzük megszentelődésnek.

Ha szellemben élünk, Ő átformál minket, megújítva értelmünket, érzelmvilágunkat és akaratunkat.

És ekkor az Ő dicsősége nyilvánul meg bennünk.